

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SIDSTE NYT.

UGEBLAD FOR SORANERE.

Nr. 15.

28. Februar 1915.

2. Aarg.

SORØ SKOLES ALUMNEKONFERENCE

SØNDAG DEN 21. ~~FEBRUAR~~ 1915.

Forspil: Fr. von Suppé: ~~Die drei Gassen~~
spillet af Hr. ~~Gade~~

„Sagt op“.

Dramatisk Situation af Carl Møller.

PERSONERNE:

Færch, Bogholder Hr. *Hans Schultz*.
Madam Olsen, hans Husbestyrerinde Fru *L. Hendil*.

Mellemspil: Harry Williams: It's a long, long way to Tipperary,
spillet af Hr. *Gade*.

„Den Trekantede“.

Farce med Sang i 1 Akt af Vill. Faber.

Opført 1. Gang i Studenterforeningen 1867.

PERSONERNE:

Saaby, Naalemagermester og Kaptajn ved Bor-
gervæbningen Hr. *F. Nygaard*.
Emilie, hans Datter Frk. *J. Nielsen*.
Peter, Naalemagerdreng Hr. *T. Zacho*.
Okkerberg, Spillelærer Hr. *W. Petersen*.
Nicolaj Ørtoft, Student Hr. *F. A. Kjær*.

Kritik.

—o—

Alumnekomedien bestod i Aar af ikke mindre end to Stykker, og naar jeg skal sige min Mening, var det vittigt og godt det, der blev præsteret. — Efter Forspillet, som maaske var lidt for langt, men blev udført fortrinlig af Hr. Gade, gik Forhænet til Side, og man saa et Værelse i en rigtig Ungkarlejlighed med Kanarieflugt, Gyngestol og alting sirligt og velordnet. I Gyngestolen sidder Ungkarlen i Slaabrok, nydende sin Kaffe og sin Avis. Et Øjeblik efter ser man hans Husholderske, en Sladderkælling af den rette Slags, en af den Slags, der altid har en Undskyldning parat for alt. Disse to Roller blev glimrende udførte. Hr. Schultz forstod at give den gnavne, men hjertensgode Hr. Færch, det Præg en saadan Personlighed har. Skal der indvindes noget skulde det være at hans Snøvlen enkelte Gange lød lidt lovlig utydelig. Fru Hendil, som vi jo kender fra sidste Aar, var storartet som den mundrappe Husbestyrerinde Mad. Olsen; men Fru Hendil egner sig nu ogsaa udmærket til den Slags Roller. Slutningssangen virkede uimodstaaelig komisk, slet ikke ødelæggende; thi hvilke Stemmer kan man vente sig, af saadan to gamle Snegle? — I Mellemakten forsøgte Hr. Gade at overdøve den forfærdelige Støj, som kom fra Scenen, det lykkedes ikke fuldstændig, men dog nok til, at jeg kan fastslaa at Hr. Gades Udførelse af: „Tipperary“ var brilliant. Saa kom Programmets sidste Afdeling: „Den Trekantede“. I dette Stykke, som hører til den Slags Lystspil, hvori de Elskende faar hinanden med Faderens Tilladelse, udførtes disses Roller af Hr. F. A. Kjær og Frk. J. Nielsen. Hr. Kjær var maaske ikke livlig nok som den forslagne Student, men gjorde ellers megen Lykke, især da han som „Lampens Aand“ sang sin lille, kvikke Revusang. Frk. J. Nielsen skulde have været lidt mere skælmisk, men sød var hun, ja, hun var virkelig til at blive forelsket i, saa man kan ikke frakende Hr. Kjær Smag; og især var hun storartet ydmyg og bly, da Studenten friede til hende. Hr. Okkerbergs Rolle, som den stammende Spillelærer, udførtes godt af Hr. W. Petersen, dog klagede en Del af Publikum over at hans Stammen var lidt vel overdreven.

Hr. T. Zachos Fremstilling af Peder Naalemagerdreng var

fuldendt. Han var en rigtig Spilopmager med Hovedet fuldt af Løjer og vældig livlig. Han var vel den, der mest spillede sig selv, og det var morsomt at følge ham igennem Stykket. Og som Rossinen i Pølseenden tager vi Hr. F. Nygaard som Naalemagermester Saaby paa Kornet. Ja, han var ganske brilliant, ingen døde Punkter, ren fænomenal Mimik. Og sine Sange klarede han over al Forventning understøttet af Mimiken. — „Der er Stof i ham,“ som en Lærer sagde ved en Prøve. Det er der ogsaa. Og naturligtvis maa vi alle takke Hr. Frimodt, fordi han overtog Sceneinstruktørens vanskelige Hverv og klarede det saa flot. Sammenspillet var godt i begge Stykker. Maskerne var alle fortræffelige og Tøjet sad som det skulde og derfor bør vi inden vi slutter dette lille Referat takke Hr. Smith Phiseldeck jun. og Fru Matthiesen. — — —

Alt i alt var det en Sukces!

$x+y$.

En Flyver.

—o—

Dordon Brizzards graa Væddeløber susede ind paa Flyvepladsen. Chaufføren sprang af for at lukke op, men hans Herre var hurtigere i Vendingen, han var sprunget af i Farten.

Nu stod han der med Hænderne i Lommen, lille, mørk, fiks. Smaa hurtige elegante Bevægelser, sorte, fyrige Øjne: Sydfranskmand.

Han gik hen imod en af de store, plumpe Hangarer — langt henne kunde han se, der stod Mennesker, Hoved ved Hoved, bølgende, mumlende Menneskemasser. Og oppe fra Luften hørte han uafbrudt Støj fra Motorer, snart lød det som stærke, skarpe Smæld og snart, naar Maskinen var højt oppe, som en søvndyssende, snorkende Summen. Da han kom hen til sin Hangar stod hans Mekanikere og ventede paa ham.

Alvorlige, tavse. De hilste mut. Hvad der var i Vejen? Jo, Dupont var faldet ned. Han havde fløjet Looping the Loop. Og saa var det sket.

Folk havde jublet af Henrykkelse. Men pludselig havde Ma-

skinen taget en Overhaling; de havde set ham dreje ivrigt paa Rattet. Nogle syntes de havde hørt ham raabe, og pludselig for Maskinen lodret mod Jorden i en rasende Fart. Man holdt sig for Øjnene, man skreg. Saa var der blevet ganske stille. Da de fandt ham frem mellem den aldeles ødelagte Maskine var han ukendelig. Hans Ansigt var knust under Motoren.

Dordon Brizzard svarede intet til den lange Forklaring som hans Førstemekaniker afleverede. Han gik roligt ind i Hangaren og lod Maskinen trække ud, og Motoren blive startet. Dordon Brizzard tændte en Cigaret og saa den lette blaa Røg blive ført bort af den milde Brise. „Folk“ sagde han, idet han satte den ene Fod paa Hjulaksen, „nu flyver *jeg* Looping the Loop.“

Mekanikerne saa paa ham. Mente han det?

Han saa saadan ud. Hans Ansigt var saa at sige lukket, jernhaardt.

Han *vilde* sætte det igennem, som kun var lykkedes to Gange for andre. Og han *vilde* vinde de 5000 Franc. Hans hele Fremtid laa deri. I Morgen forfaldt den store Veksels. I Morgen kunde de tage hans Maskine fra ham. Saa kunde han begynde forfra. Men han vilde *ikke* begynde forfra, han vilde videre frem fra det Punkt, han var kommet til.

Og gik det ikke, well, saa var det hans Skæbne at dø paa den moderne Ærgerrigheds Slagmark: Flyvepladsen. —

Han holdt med sin Maskine henne foran Barrieren, bag hvilken Folk stod saa langt Øjet rakte.

„Jeg flyver Looping the Loop,“ raabte han og viftede med Haanden.

Der var nogle, der raabte Bravo, der var andre der skreg at han ikke maatte. Og midt i det hele Kaos af skrigende, brøllende Stemmer, nød han at gøre hvad *han* selv vilde, og han bød sine Folk starte Maskinen. Da Folk saa, at han *vilde*, og at de ikke kunde holde ham tilbage, blev de ganske stille.

Maskinen kørte frem. Han vinkede med Haanden og tog saa fast om Rattet. Nu forlod han Jorden og hævede sig op i det usikre Element. Han rundede Pladsen en Gang paa sædvanlig Maade. Og saa gik det løs. Han klemte om Rattet og de smaa sorte Øjne blev til to smalle Striber med et skinnende,

brændende Punkt midt i, Pupillen. Han var bleg, men lynede af Energi, men var paa samme Tid koldblodig. Saa kæntrede han Maskinen, — nu fløj han Looping the Loop — Hovednedadsflyvningen; en fjern Summen fra de Tusinder dernede naaede ham. Men han hørte den ikke. Hver Nerve var spændt. Saa drejede han igen og kom paa ret Køl.

Og nu hørte han en Jubel, som aldrig syntes at vilde op-høre. Saa lo han stille og lod sin Maskine gaa i Glidflugt ned gennem det graa Univers. —

FREDDY.

Skildringer fra Soldaterkorpsets Færd II.

— o —

4. Veteranen.

Man var jo bleven „snydt“ for Fægtningen, og til Erstatning maatte i Hast udkastes Plan til et raskt lille Slag paa Vejen. Partifordelingen bibeholdtes, og 1. og 3. Deling vedblev at være Angribere. Henrik var tilfreds med Udfaldet af Dagens første Rekognoscering, og da hans Sektion nu udsendtes for at dække Angribernes venstre Fløj, følte han med sig selv, at han og hans Thomas nok skulde klare dette Hverv tilfredsstillende. Men denne

store Tillid til sin Lykke bragte ham paa Afveje. Under Bevægelsen ud til Siden kom han for langt bort, saa at Forbindelsen med Halvkompagniet gik tabt. Han selv og Thomas var stadig forrest. Nu kastede de sig pludselig ned bag nogle Buske og vinkede ved Tegn de andre til sig. En fjendtlig Patrouille paa 3 Mand bevægede sig nemlig lige i Retning af det Gærde, bag hvilket de laa. Den gik mærkværdig udækket frem i Terrænet og syntes i det hele taget ret ubekymret. Nu huskede Henrik naturligvis meget godt, at han var udsendt for at se og melde, ikke for at indlade sig paa selvstændige Foretagender. Men dette var ham altfor fristende, og han æggedes desuden af sine Folk, ikke mindst af Thomas. Altsaa indrettedes alt paa, at den fjendtlige Patrouille skulde komme i Dobbeltild og blive nødt til at overgive sig. Og Overfaldet lykkedes fuldkomment. Fjenden overgav sig paa Naade og Unaade. Men derpaa skete det frygtelige. Ligesom Henrik og hans Folk fra to Sider styrtede frem for at tage de tre Mand til Fange, saa de sig selv afskaarne fra Tilbagetoget af tre Sektioner, medens en 4de Sektion viste sig foran. De var saaledes ikke blot selv blevne Fanger; men hvad der var endnu værre: den fjendtlige Deling kunde uhindret anfælde deres eget Parti fra Siden hvilket ogsaa skete. At Peter ikke var fornøjet med den Bedrift af sin Sergent, var meget rimeligt, ja! Venskabet blev atter for en lille Tid noget køligt. Og saa alle de Stikpiller, Henrik maatte udstaa fra alle Sider, fordi han saa let var gaaet i det lagte Baghold! Det var næsten ikke til at holde ud!

Omsider fandt Indmarchen i Præstegaarden da Sted. Man strammede sig op, det bedsto man kunde, og Obersten syntes ogsaa tilfreds, i hvert Fald nikkede han bifaldende. I Haven var opstillet Borde og Bænke, og her blev trakteret med Forfriskninger. Saa slog Præsten til Lyd og bød Velkommen. Han havde glædet sig meget, sagde han, til at se Ungdommen samlet her, og han takkede, fordi Korpset vilde komme herud, og han takkede sin Ven, Obersten, fordi han vilde være med. „Gamle“ svarede, at det var Korpset, der først og fremmest skulde takke. Og han rettede Takken baade til deres kære Vært og hans fornemme

Gæst. „Ja, Hr. Oberst, dette, at jeg idag kan præsentere Korpset for en af dem, der kæmpede med Hæder for Fædrelandet, og at vi kan vente at høre et Ord fra Dem, det opfylder mig med Taknemlighed og Glæde.“ Saa rejste Veteranen sig. „Jeg ønsker ikke Danmark Krig“, sagde han, thi I maa tro, at er det end skönt at slaas for sit Land, saa kræver en Krig store uhyre Ofre af alle. Men et ønsker jeg: skulde Danmark trods alle vore Anstrængelser for at bevare Freden dog ikke kunne slippe for at komme med, da ønsker jeg, at dets Sønner maa være rede og ikke gøre Forfædrene Skamme! Leve gamle Danmark!“ Der er Øjeblikke, hvor den samme Følelse griber alle de tilstedeværende. Og da den gamle, hvidhaarede Oberst stod der imellem dem, han, som havde vist, at han kunde sætte Livet ind, naar det gjaldt, og da en Taare glimtede i hans Øje, idet udbragte et Leve for det elskede Fædreland, da brød alle ud i en Bifaldsstorm. Saa gik Tiden med at høre Obersten fortælle, og da man endelig maatte tiltræde Hjemmarchen og Præstegaardens Beboere fulgte med paa Vejen, da var alle klare over, at dette var noget, som ikke let kom igen. Da Korpset marcherede gennem Storgade, blev Fødderne satte usædvanlig haardt i Stenbroen, Geværerne var antrukne som aldrig nogensinde før. L.

Sygdom.

—o—

Nysen og Prusten, Hosten og „Pudsen Næse“ o. s. v. i en Uendelighed. Hele Skolen er en Skygge af sig selv, og er det saa underligt, naar man tager i Betragtning at omtrent en Trediedel af Skolens samlede Besætning mangler? Rundt om i Klassen sidder der nogle faa Udvalgte, — rene Kærnekarle — og selv disse faa tapre er opløste; overfyldte af Bakterier og al anden Ondskab. — Og vore stakkels Lærere som ikke mere har rød Lygte ude naar de staar og slaar ud med al deres glimrende Vid; er de ikke at beklage? og Frk. Bøgelund? Hun slider vel mindst 6 Par Støvler op daglig, og Dr. Jensen, uha, uha.

Sygdom er noget grumme, grumme slemt noget! Spørg Hr. Frørup ad, han har faaet Skrivekrampe af at male alle de Navne op.

L. B. HENDIL.

En Stemning.

(Fra Grønland).

—o—

Ankeret faldt, og Maskinen standsede. Vi skulde blive her i 2 Dage og havde derfor ikke travlt; da Theen var drukket, blev Soveposerne breddt ud, og vi lagde os til at sove. Kl. 4 om Morgenen vaagnede jeg; Baaden vuggede let paa Vandet, hvilket frembragte en underlig, sagte Klukken.

Forsigtig krøb jeg hen over de andres Soveposer til Kahyttdøren. — Det var een af disse henrivende, blikstille, lyse Morgener, som man kun finder inde i en saadan grønlandsk Fjord, som den vi her havde opsøgt. Ude i Fjordens Munding kunde man se, at det blæste, men herind naaede kun en sagte rullende Dønning.

Jeg fik pludselig en uimodstaaelig Lyst til at komme i Land og gik derfor ned i en lille Skindbaad, som vi brugte, naar vi skulde i Land.

Et Øjeblik efter stod jeg paa Strandbredden, og da Baaden var trukket lidt op paa Bredden, for at den ikke skulde drive bort, gik jeg op i Dalen, som fortsattes fra Fjordbunden langt ind i Landet. Jeg klatrede op paa en høj Klippe midt i Dalen, hvorfra man havde en vidunderlig Udsigt over hele det omliggende Landskab.

(Sluttet).

Skrædermester V. Nielsen

ved Postgaarden.

Anbefaler sig for Eleverne med Dagligdragter, Galauniformer og Kasketter til billige Priser. Garanti for god Pasning.

Reparationer udføres hurtig godt og billigt.

Husk

Tlf. 258.

Skrædermester V. Nielsen ved Postgaarden.

Tlf. 258.

Redaktion og Ekspedition: Sorø Akademi.

Sorø Bogtrykkeri (Anticalligraph) ved Rasmussen I